

NAUČILI JSME ŠKOLY ZAJÍMAT SE O ŽIVÝ JAZYK

Rozhovor se školní projektovou manažerkou

Lenka Nekorancová (41) se narodila v Ostravě. Vystudovala Ekonomickou fakultu Vysoké školy báňské. Nastoupila do jazykové školy Hello - nejprve jako koordinátorka, poté ředitelka a po mateřské dovolené se stala projektovou manažerkou. Projektům z Evropské unie se věnuje od roku 2007. Na její profesní kariéře lze sledovat jednak vznik a vývoj jedné instituce od malé jazykové školy k instituci, která pokrývá tři vzdělávací stupně, ale i možnosti a význam projektů z EU, jsou-li využívány smysluplně.

TEXT: GABRIELA JURÁNKOVÁ, FOTO: ARCHIV

Vrhla ses do projektů EU hned, jak se v Česku objevily?

Ne, ještě předcházelo jedno programovací období, které jsme nestihli, protože mi chvíli trvalo, než jsem přesvědčila šéfy o tom, že má smysl do evropských projektů jít.

Jaké jsi měla argumenty? I dnes ještě slyším kritiku na projekty EU a jejich nesmyslnost.

Když je člověk v soukromé instituci, přistupuje k projektům jinak než ve státní škole či instituci, kde v mnoha případech jsou zvyklí peníze dostávat au-

tomatically. Ale soukromá firma, pokud se chce rozvíjet a je-li malou firmou, což naše jazykovka zpočátku byla, musí hledat prostředky někde jinde. My tehdy začínali na projektu zaměřeném na vzdělávání lektorů cizích jazyků. Chtěli jsme totiž pracovat na kvalitě personálu a vlastních prostředků jsme tolik neměli, takže nám to velmi pomohlo.

Hello nezůstalo jen jazykovou školou, ale začalo se rozšiřovat...

Nejdřív se objevila mateřská škola. A tam už jsme pomalu koketovali s prvními investičními projekty. Do té doby jazykovka sahala po tzv. měkkých projektech zaměřených na vzdělávání a lidské zdroje. Nový projekt se už týkal menší rekonstrukce prostor a zaříze-

ní pro předškolní vzdělávání. Školka už tehdy rok fungovala a my díky projektu nabídli dětské centrum, které umožňovalo péči o děti rodičům, kteří se potřebovali po rodičovské dovolené uplatnit na trhu práce. Projekt reagoval na tehdejší nedostatek pracovní síly, takže výzva ministerstva práce a sociálních věcí byla zaměřena právě na rychlý návrat rodičů zpět do práce. Jenže zařízení pro děti chyběla.

Ke školce přibyla základní škola a gymnázium a ty ses stala projektovou manažerkou všech těchto institucí. Jak to na projektovém poli vypadá aktuálně?

Záběr máme velmi široký. Od úpravy školní zahrady přes vzdělávání našich pedagogů, ale i učitelů z jiných škol, stavíme vlastní mateřskou školu, vybavujeme učebny novými technologiemi. Ale vše se vzájemně doplňuje.

To zní velmi jednoduše. Mám instituci a sahám si do různých šuplíků pro projekty a stavím a zvelebuj. Proč to tedy nedělají všechny školy?

Problémem je personální kapacita. Ačkoli se teď poskytovatelé jako ministerstvo školství, práce či průmyslu a obchodu snaží postupy zjednodušovat, je i tak náročnost projektů velká. Navíc, co výzva, to jiná pravidla. Pro menší instituce je to příliš složité. Státní instituce si pak raději sáhnou na kraj či obec. Tam jsou peníze „bezpracně“. Ale státní školy se často musí vměstnat do obecných projektů, které pro ně vymyslí instituce, byť s dobrým úmyslem, ale často s neznalostí konkrétních problémů. My si vybíráme projekty na míru. A pochopitelně se i díváme, co tady v Ostravě či komunitě v Porubě chybí.

Stále mi z toho vyplývá, že by se i státním školám, které to myslí se svým rozvojem vážně, mohlo vyplácet řešit si projekty samy.

Nejraději ze svých projektů mám Rodilé mluvčí do škol. Tam se nám podařilo rozbouřit celorepublikové vlny.

U menších projektů toho jsou schopny – například u šablon. Ale rozsáhlejší projekty, které například předpokládají spolupráci s dalšími institucemi, či ty investiční, jež jsou náročné z hlediska výběrových zřízení, ty jsou pro ně bez nějaké pomoci zvenčí téměř nereálné.

Ty jsi přece taky pro školu personálně „navíc“, ale právě projekty si na sebe dokážeš vydělat, plus se škola rozvíjí a rozrůstá. A to se ani nebavím o tom, že soukromá instituce často musí projekt spolufinancovat z vlastních zdrojů, což státní školy nemusí. Nevyplatil by se tedy i jim člověk, jako jsi ty?

Asi ano. Jenže takovým ideálním člověkem by byl ředitel školy. O škole ví nejvíc, ví, kam se chce rozvíjet i jaké má personální možnosti. A musel by být schopen si projekty sám napsat a administrovat, což je nereálné. Každý projekt totiž prochází určitým cyklem. Na začátku je žádost, ta je časově nejnáročnější, musí se napsat tak, aby dávala smysl škole, ale i odpovídala kritériím. Neumím si představit, že by na to člověk zainteresovaný na pravidelném chodu školy našel čas. Navíc to nikdy není jen práce jednoho člověka. K projektu je potřeba tým a pedagogičtí pracovníci ve státních školách často nemají motivaci dělat něco navíc. To je na soukromé škole taky jiné.

Nějaká cesta být přece musí.

Umím si představit, že by jednoho projektového manažera mohly sdílet dvě až tři školy. Magistrát města Ostravy nebo obec Poruba už takovým směrem pomalinku jdou – mají tendenci školám pomáhat. Existuje zde třeba koordinátor pro projekty mezinárodního charakteru či koordinátor pro rodilé mluvčí.

Co je největší úskalí projektů?

Nejvíc asi výběrová řízení. My si z vlastních zdrojů raději platíme externí agenturu. Je to natolik riziková oblast, kde chyba může znamenat milionové sankce.

Kdybys měla jen na základě projektů charakterizovat, kam se Hello škola rozvíjí, co bys řekla?

Moderní škola. Moderní trendy ve výuce, v technologiích, v přístupu k žákům, k pedagogům. Škola respektující vývoj vzdělávání nejen na úrovni České republiky, ale i směrem do zahraničí. Spolupráce, inspirace. Naše bilingvnost nás ani nenechá zůstat jen v mantinelech Česka.

Na jaký realizovaný projekt jsi zatím osobně nejpyšnější?

Ty nejnovější mám vždy nejraději. Jsem nadšenec do nových technologií, takže aktuálně učebna virtuální reality. Inspirovali jsme se Amerikou, kde už je virtuální realita ve výuce běžná. Ale nejraději za celou historii svých projektů mám Rodilé mluvčí do škol. Tam se nám totiž podařilo rozbouřit celorepublikové vlny. Realizovali jsme ho v době, kdy by rodilé mluvčí na školách člověk nepochítal na prstech jedné ruky. Zvláště v Moravskoslezském kraji. A my jsme s MŠMT před lety začali spolupracovat se školami a dostávat na ně rodilé mluvčí. A odstartovali jsme akci, která dnes už má mnoho následovníků. Naučili jsme školy zajímat se o živý jazyk prostřednictvím rodilých mluvčích.

Aktuálně nás čeká nové programovací období. Máš tam na něco zálsusk?

Dále rozvíjet mezinárodní spolupráci. Naší vizí je každého žáka základní a střední školy Hello dostat do zahraničí. Alespoň nakrátko. A druhá oblast je spolupráce s komunitou, v níž působíme, tedy s Ostravou-Porubou. Komunitní setkávání, zahrada, sportoviště a obecně podpora rozvoje vzdělanosti v našem regionu. To je potřeba neustále.